

[Steincke.]

Ingen andre Lande se, at have en længere Frist — adskillige andre Lande har en kortere —, og denne 10 Aars Frist forkortes til 1 Aar, hvis der er meget stor Sandsynlighed for, at vedkommende er død, f. Eks. fordi det Skib, han sejlede med, vides at være gaaet under eller er udeblevet saa længe, at det maa formodes at være forlist; i Betænkningen nævnes paa Side 32 mange andre Tilfælde. Denne Frist af 1 Aar er omvendt naturligvis forholdsvis kort, men synes mig dog efter Nutidens tekniske Hjælpemidler forsvarlig. — I øvrigt kan jeg ikke se, hvorfor Ministeren erstatter Udtrykket fra Forordningen af 1839: „en til Vished grænsende Sandsynlighed“ med det noget vagere Udtryk i § 6: „meget stor Sandsynlighed“.

Til de følgende Paragraffer har jeg ingen særlige Bemærkninger. I § 12 forstaaer jeg dog ikke rigtig Udtrykket: „det ikke oplyses, at han er død“, thi hvis det oplyses, det vil sige bevises, at han er død, saa gælder Loven jo overhovedet ikke, og hvad indeholder den citerede Udtalelse da?

Hvad Kapitel 3 angaar, synes det ganske vist noget inkonsekvent, at man, om jeg saa maa sige, uden videre anses for død, naar man kun efterlader sig en Formue paa ikke over 800 Kr., saa at Skifteretten her kan optræde, naar der er gaaet 1 Aar, siden den borteblevne sidst vides at have været i Live. Men man maa naturligvis paa den anden Side indrømme, at hele dette Apparat efter Kapitel 2 med formel Dødsformodningsdom i disse Tilfælde forekommer noget omstændeligt.

Kapitel 4 indeholder Reglerne om, hvorledes der skal forholdes, hvis det trods alt senere, efter Dommen, viser sig, at den borteblevne lever, i hvilket Tilfælde han ifølge Lovforslaget inden 10 Aar efter Dommen normalt, jfr. dog § 18, kan kræve sine Ejendele tilbage eller kræve Erstatning af Arvingerne, selv om disse har været i god Tro. Er det i saa Fald ikke en Selvfølge, at en Arving kun skal give tilbage, hvad han har modtaget, og derfor overflødig at anføre dette i § 18? Man vilde dog ikke godt kunne tænke sig, at Arvinger, der var i god Tro, skulde hæfte solidarisk uden udtrykkelig Angivelse heraf.

De følgende Regler i §§ 20 og 21 om Forholdene over for Forsikringsselskabet i Tilfælde, hvor en dødsformodningsdømt vender tilbage, og om Selskabets Stilling over for den, der fejlagtigt har faaet Beløb udbetalt paa Grundlag af Dommen, er jo særdeles

specielle, men synes mig i øvrigt forsvarlige.

Derimod synes det mig betydelig mere tvivlsomt, om man kan finde § 23 helt rimelig. Lovforslagets § 23 omhandler jo de Tilfælde, hvor den borteblevne Ægtefælle efter Dom til Dødsformodning har giftet sig igen, og bestemmer at i saa Fald er det tidligere Ægteskab endeligt ophørt, ganske uanset om Dødsformodningen viser sig at have været rigtig, medens, hvis Ægtefællen ikke har giftet sig igen, Ægteskabet stadig bestaar. Altsaa efter Forslaget betragtes det tidligere Ægteskab som endeligt ophørt, uanset om Dødsformodningsdommen viser sig at være urigtig, medens Ægteskabet altsaa bestaar fuldt ud, hvis Ægtefællen ikke har indgaaet nyt Ægteskab. Jeg maa tilstaa, at det knob mig lidt paa Forhaand med at forstaa dette, og det klarede absolut ikke mine Begreber, da jeg tyede til Bemærkningerne til § 23, der lyder saaledes: „Stk. 1 er formuleret lidt fyldigere af Hensyn til Tydeliggørelsen“. Thi da der ikke i denne Paragraf findes noget Stk. 2, syntes det lidt vanskeligt at forstaa, at man kan tale om Stk. 1. Men omsider gik det op for mig, hvad Meningen var — det gør det i Regelen. Kommissionsforslaget havde et Stk. 2 i § 23, som Lovforslaget ikke har, om eventuel Opløsning af Ægteskab Nr. 2. Men hele dette Forhold, derunder Tilsidesættelse af Kommissionens Forslag til en Ændring af Ægteskabslovens § 56, der paa Forhaand forekom mig rimelig, maa vi hellere diskutere nærmere i et Udvalg. Jeg ernemlig ikke, i Modsætning til den højtærede Justitsminister, særlig sikker paa, at man kan slippe for Uro og Usikkerhed i det nye Ægteskab ved blot at modsætte sig dets Opløsning, naar Uromomentet, den borteblevne, er kommet tilbage og stadig optræder paa Valpladsen, og man maa dog erindre, at det nye Ægteskab fra alle Sider set er indgaaet under urigtige Forudsætninger.

Ogsaa Kapitel 6 om Arvs Afsætning vil jeg gerne drøfte lidt nærmere i et Udvalg, idet min Hjerne paa det Tidspunkt, da jeg kom dertil, nægtede at fungere normalt, stillet over for den indviklede § 25, hvor der synes at kunne indtræde alle mulige Kombinationer mellem den borteblevne, Arveladeren, og den Arving, der muligvis ikke har overlevet ham, eller muligvis selv er borteblevet. Jeg turde ikke tænke videre til den Situation, at muligvis begge de borteblevne dukkede op igen. Det blev efterhaanden saadan, at det hele blev borte ogsaa for mig. Men jeg haaber i Udvalget at kunne møde nogle klarere Hjerner.